

**LIETUVOS BANKO
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

SPRENDIMAS

DĖL X. X. IR ADB „COMPENSA VIENNA INSURANCE GROUP“ GINČO NAGRINĖJIMO

2026-10-08 Nr. 429-403
Vilnius

Lietuvos bankas gavo prašymą išnagrinėti vartojimo ginčą, kurio šalys yra X. X. (toliau – pareiškėjas) ir ADB „Compensa Vienna Insurance Group“ (toliau – draudikas).

Sprendimo santrauka¹

Ginčas kilo dėl draudiko apskaičiuotos draudimo išmokos, atlyginančios pareiškėjo automobiliui per eismo įvykį padarytą žalą, (toliau – įvykis) dydžio. Byloje esantys įrodymai pagrindžia, kad draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį, todėl pareiškėjo reikalavimas mokėti draudimo išmoką pagal pareiškėjo pateiktą nepriklausomo vertintojo ataskaitą atmestinas kaip nepagrįstas.

N u s t a t y t a:

Esminės faktinės kilusio ginčo aplinkybės

2026 m. vasario 2 d. Įvykio metu buvo apgadintas pareiškėjo automobilis *BMW X5* (valst. Nr. (duomenys neskelbtini)). Žalą administruojo už eismo įvykį atsakingo asmens civilinę atsakomybę apdraudęs draudikas.

Pareiškėjas draudikui pateikė (duomenys neskelbtini) parengtą 2026 m. vasario 23 d. Vertinimo ataskaitą (toliau – Vertinimo ataskaita), pagal kurią transporto priemonės remonto kaina, pritaikius keistinių detalių nusidėvėjimą, sudarė 13 354,15 Eur be PVM.

Draudikas, įvertinęs administruojant žalą surinktus duomenis ir pareiškėjo pateiktą Vertinimo ataskaitą, informavo pareiškėją, kad draudiko apskaičiuota dėl įvykio mokėtina draudimo išmokos suma sudaro 8 283,13 Eur be PVM.

Pareiškėjas su draudiko apskaičiuotu draudimo išmokos dydžiu nesutiko. Draudikui netenkinus pareiškėjo pretenzijos, šis kreipėsi į Lietuvos banką, prašydamas išnagrinėti kilusį ginčą.

Ginčo reikalavimai

Įpareigoti draudiką išmokėti pareiškėjui 13 354,15 Eur draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl įvykio patirtą žalą.

Ginčo šalių pateikti paaiškinimai

Pareiškėjas nurodė, kad draudikas nepagrįstai atsisakė dėl įvykio patirtą žalą atlyginti pagal Vertinimo ataskaitą. Pareiškėjo teigimu, draudikas, apskaičiuodamas mokėtinos draudimo išmokos dydį, nepagrįstai taikė mažesnę nei Vertinimo ataskaitoje nurodytas valandinį remonto darbų įkainį, mažesnes remonto metu keistinių detalių kainas ir nepagrįstai skaičiavo automobilio žibinto remonto, o ne keitimo nauju, kainą.

Draudikas atsiliepime prašė pareiškėjo reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą. Draudikas paaiškino, kad, pagal privalomąjį draudimą reglamentuojančius teisės aktus, nukentėjusio trečiojo asmens transporto priemonei padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Draudikas nurodė, kad, pareiškėjui automobilio neremontuojant, būtinąsias remonto išlaidas

¹ Santraukoje pateikiamas tik trumpas nagrinėto vartojimo ginčo apibendrinimas. Norint suprasti ir (ar) įvertinti sprendime aptariamą aplinkybę, sprendimo dėl šio ginčo esmės pagrindus ir motyvus, būtina tinkamai susipažinti su viso sprendimo turiniu.

apskaičiuojamos pagal vidutinius remonto darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų apskaičiavimo programose. Atsižvelgdamas į tai, draudikas teigė, kad tinkamai nustatė taikytiną vidutinį valandinį remonto darbų įkainį, keistinių naujų originalių detalių kainas ir išlaidas žibinto remontui, todėl tinkamai apskaičiavo mokėtinos draudimo išmokos dydį ir priėmė pagrįstą sprendimą.

Ginčo nagrinėjimo Lietuvos banke metu, pareiškėjui pateikus banko sąskaitos rekvizitus, draudikas nurodė išmokėjęs pareiškėjui draudiko apskaičiuotą 8 283,13 Eur draudimo išmoką.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Teisinis vertinimas

*Siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina įvertinti, **ar draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį.***

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių² (toliau – Taisyklės) ir kt.) nuostatomis.

TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis įvykis – tai transporto priemonės, kuriai pagal šio įstatymo nuostatas nustatyta draudimo prievolė, valdytojo civilinę atsakomybę, naudojant transporto priemonę pagal šio straipsnio 18 dalį, lėmęs eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka. Pagal TPVCPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per draudžiamąjį įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, jo sveikatai ir (arba) žala, atsiradusi dėl nukentėjusio trečiojo asmens gyvybės atėmimo, ir (arba) neturtinė žala ar žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio pasekmė.

Atsižvelgiant į kilusio ginčo aplinkybes, pažymėtina, kad žalos, padarytos per draudžiamąjį įvykį ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio pasekmė, administravimą ir draudimo išmokos mokėjimą reglamentuojančių Taisyklių 4 punkte įtvirtinta, jog žala nustatoma vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu (toliau – CK), TPVCPDĮ, Taisyklėmis ir kitų teisės aktų nuostatomis, reglamentuojančiomis padarytos žalos dydžio nustatymą.

TPVCPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas arba šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertinimo ataskaitomis, dokumentais, kuriais įrodomos padarytos žalos aplinkybės, faktas ir dydis, nuotraukomis, vaizdo įrašais. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktas, kuriame, be kita ko, detalizuota, kad gali būti atsižvelgiama ir į remonto paslaugų teikėjo pateiktus turto remonto išlaidų skaičiavimus, remonto sąmatas ar kitus remonto išlaidų pagrindimo dokumentus.

Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas sugadinto turto remonto išlaidas, būtinas turto rinko vertei iki eismo įvykio atkurti. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtiniosios turto remonto išlaidos (be PVM) sugadinto turto rinkos vertei iki eismo įvykio atkurti, kurias sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų detalių

² Patvirtintos Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 (Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2024 m. liepos 24 d. nutarimo Nr. 626 redakcija).

ir (ar) dalių vertė (sumažinant išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte), dažymo medžiagų vertė, taip pat sugadinto turto transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos papildomos išlaidos. Būtiniosios remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais, nustatytais specializuotose remonto išlaidų apskaičiavimo programose.

TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, jog atsakingas draudikas ar Biuras moka nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos žalos dydžio išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos atlyginimo.

Kartu pažymėtina tai, kad draudimo išmokos mokėjimas transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo atveju yra susijęs su apdraustos transporto priemonės valdytojų civiline atsakomybe, todėl, apskaičiuodamas draudimo išmoką, draudikas turi laikytis CK 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama grąžinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita. Viena vertus, tai reiškia, kad draudimo išmokos turi užtekti dėl eismo įvykio atsiradusių turto sugadinimų remontui (sumažinus išlaidas keičiamų detalių ir (ar) dalių nusidėvėjimo verte ir kt.). Kita vertus, draudimo išmoka negali būti didesnė nei išlaidos, objektyviai reikalingos nukentėjusio asmens turtui suremontuoti.

Vertintinų ginčo aplinkybių kontekste taip pat atkreiptinas dėmesys į tai, kad, jei ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos (nuostolių) dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą yra taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Ginčo nagrinėjimui taikytinas rungimosi principas įtvirtintas taip pat ir Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 44 punkte. Taigi, šiuo konkrečiu atveju pareiškėjas, norėdamas pagrįsti savo reikalavimą, turi įrodyti, jog jo patirtą žalą geriau atspindi Vertinimo ataskaitoje nurodyti duomenys, o draudikas – priešingai – turi pagrįsti, kad skaičiavimai, kuriais jis vadovavosi, nustatydamas draudimo išmokos dydį, yra objektyvūs, o draudimo išmoka yra pakankama pareiškėjo dėl įvykio patirtai žalai atlyginti.

Dėmesys atkreiptinas į tai, kad Vertinimo ataskaita, neginčijant joje nurodytų duomenų teisingumo, yra vienas (bet ne vienintelis) iš žalos dydį padedančių nustatyti įrodymų, kuris turėtų būti vertinamas atsižvelgiant į visų turimų – taigi, tiek draudiko, tiek pareiškėjo pateiktų – įrodymų visumą. Nei TPVCAPDĮ, nei Taisyklės nenumato draudiko pareigos vadovautis išimtinai nepriklausomų turto vertintojų parengtomis vertinimo ataskaitomis, todėl Vertinimo ataskaitos buvimas savaime nesuteikia pagrindo ją laikyti turinčia aukštesnę nei kiti nuostolių dydį pagrindžiantys dokumentai įrodomąją vertę. Ji nepaneigia kitų nuostolių dydį pagrindžiančių įrodymų, nes, kaip minėta, yra tik viena iš įrodinėjimo priemonių, kuri vertinama kartu su kitais įrodymais pagal bendrąsias įrodymų vertinimo taisykles. Atsižvelgdamas į tai, Lietuvos bankas, nagrinėdamas ginčą, vertina abiejų ginčo šalių pateiktų įrodymų visumą.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad pareiškėjas kelia reikalavimą draudikui draudimo išmoką apskaičiuoti pagal Vertinimo ataskaitą. Pasak pareiškėjo, draudiko išmokėta 8 283,13 Eur draudimo išmoka neatlygina visos pareiškėjo dėl įvykio patirtos žalos, todėl draudikas privalo vadovautis Vertinimo ataskaita ir išmokėti pareiškėjui 13 354,15 Eur draudimo išmoką.

Kaip minėta, vadovaujantis privalomojo draudimo teisinius santykius reglamentuojančiais teisės aktais, turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas. Todėl, siekiant išspręsti tarp šalių kilusį ginčą, būtina nustatyti, ar žalos dydžio nustatymo prerogatyvą turintis draudikas tinkamai apskaičiavo draudimo išmoką.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad Vertinimo ataskaitoje apskaičiuojant remonto kainą taikyti šie valandiniai remonto darbų įkainiai: 39,03 Eur be PVM už remonto darbus, 39,61 Eur be PVM už dažymo darbus ir 92 proc. dažymo medžiagų koeficientas. Vertinimo ataskaitoje nurodyta, kad vidutinis darbo valandos įkainis nustatytas „atlikus Lietuvos autoremontuotojų, servisų, vykdančių automobilių remontą, duomenų analizę apie taikomus valandinius mechaninių ir dažymo darbų įkainius bei dažymo medžiagų koeficientus, rengiant automobilių remonto sąmatas „Audatex“ sistemoje 2025 m.“

Draudikas rėmėsi Klaipėdos regione veikiančių servisų taikomais darbų įkainiais ir pateikė tai pagrindžiančią informaciją – duomenis apie šešių remonto bendrovių taikomus valandinius remonto bei dažymo darbų įkainius ir nustatytą taikytiną dažymo medžiagų koeficientą. Apskaičiavęs aritmetinį šių bendrovių taikomų įkainių vidurkį, draudikas nustatė, kad vidutinis valandinis įkainis Klaipėdos mieste už remonto darbus yra 26,75 Eur be PVM, už dažymo darbus – 27,33 Eur be PVM, o taikytinas dažymo medžiagų koeficientas – 85,83 proc.

Draudimo išmokai apskaičiuoti taikytinus valandinius darbų įkainius (taip pat dažymo medžiagų koeficiento dydį) draudikas apskaičiavo kaip vidurkį įkainių, kurie nurodyti Vertinimo ataskaitoje, ir įkainių, kuriuos nustatė draudikas (Klaipėdos regiono servisų įkainių). Draudiko nustatyti galutiniai valandiniai įkainiai, kuriais jis vadovavosi apskaičiuodamas draudimo išmoką, – 32,89 Eur be PVM už remonto darbus, 33,47 Eur be PVM už dažymo darbus, taikytinas 88,92 proc. dažymo medžiagų koeficientas.

Įvertinus draudimo išmokos dydžio nustatymo prerogatyvą turinčio draudiko taikytą metodiką, darytina išvada, kad draudikas išmoką apskaičiavo įvertinęs ne tik Klaipėdos regione faktiškai veikiančių servisų įkainius, tačiau ir pareiškėjo pateiktus bendresnius, teorinius duomenis apie servisų darbų kainas rinkoje. Manytina, kad galutinis draudiko taikytas skaičiavimas, atspindintis plataus servisų sektoriaus darbų kainas, atitinka vidutinių įkainių taikymo reikalavimą.

Pažymėtina, kad draudiko taikytas išmokos skaičiavimo būdas sudaro prielaidas ir vykdant prievolės reikšmingam ekonomiškam žalos atlyginimui. Lietuvos banko vertinimu, šiuo konkrečiu ginčo atveju draudiko pasirinktas individualizuotas remonto kainos dalies, apimančios remonto ir dažymo darbus, apskaičiavimo būdas yra objektyvus bei atitinka teisės aktų reikalavimus.

Vertinant, ar draudikas tinkamai apskaičiavo draudimo išmokos dalį, atlyginančią pareiškėjo patirtus nuostolius dėl keistinių transporto priemonės detalių, sutiktina su draudiko pozicija, kad teisės aktai nenumato būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimo tik remiantis naujų originalių detalių ar tik naujų detalių kainomis. Būtiniosios remonto išlaidos gali būti apskaičiuojamos ir remiantis naujų neoriginalių ir naudotų dalių kainomis ar mišriu būdu, jeigu toks remontas atkurtų turtą į iki eismo įvykio buvusią būklę. Nepaisant to, iš bylos duomenų nustatyta, kad šiuo konkrečiu ginčo atveju draudikas nuostolio dydį apskaičiavo pagal naujų originalių dalių kainas, kurias taiko jomis prekiaujančios bendrovės UAB „Dim Group“, UAB „Tadetas“ ir UAB „AP Motors“.

Nors Vertinimo ataskaitoje apskaičiuota naujomis keičiamų dalių kaina sudaro 10 790,68 Eur be PVM (neįtraukiant priekinio kairės pusės žibinto), draudikas pateikė įrodymus, kad iš UAB „Dim Group“, UAB „Tadetas“ ir UAB „AP Motors“ tas pačias remontui reikalingas dalis (identiškas pagal gamintojo kodą) galima įsigyti atitinkamai už 7 487,36 Eur be PVM, 7 498,67 Eur be PVM arba 7 446,44 Eur be PVM. Lietuvos banko vertinimu, draudiko pateikti duomenys pagrindžia, kad pareiškėjo transporto priemonės remontui reikalingas naujas originalias dalis rinkoje galima įsigyti už mažesnes kainas, nei nurodyta Vertinimo ataskaitoje, tai labiau atitiktų vykdant prievolės aktualų ekonomiškumo principą.

Nors pareiškėjas nurodė, kad automobilio priekinį kairės pusės žibintą yra būtina keisti nauju (keitimo nauju kaina 3 478,28 Eur be PVM yra įtraukta į Vertinimo ataskaitos sąmatą), vis dėlto draudiko pateikti duomenys pagrindžia, kad žibintas yra remontuotinas³. Žibintui esant remontuotinam, draudikas, apskaičiuodamas draudimo išmokos dydį, vertino ne žibinto keitimo nauju, o žibinto remonto kainą (283,47 Eur be PVM). Sutiktina su draudiko pozicija, kad tai labiau atitinka būtinųjų remonto išlaidų apskaičiavimui aktualų ekonomiškumo principą, be to, byloje esantys duomenys pagrindžia, kad toks žibinto remonto būdas atitinka techninius ir saugos reikalavimus.

Iš bylos duomenų nustatyta, kad draudikas, siekdamas apskaičiuoti visą automobilio remonto kainą, parengė tris sąmatas, atsižvelgdamas į UAB „Dim Group“, UAB „Tadetas“ ir UAB „AP Motors“ taikomas naujų originalių dalių kainas, draudiko nustatytus taikytinus valandinius remonto, dažymo darbų įkainius, dažymo medžiagų koeficientą, taip pat į priekinio kairio žibinto remonto kainą. Taip draudikas nustatė, kad pareiškėjo transporto priemonės remonto kaina pagal perskaičiuotus valandinius remonto įkainius, dažymo medžiagų koeficientą, žibinto remonto kainą ir UAB „Dim Group“ dalių kainas sudarytų 8 291,31 Eur be PVM, pagal UAB „Tadetas“ dalių kainas – 8 300,70 Eur be PVM, pagal UAB „AP Motors“ dalių kainas – 8 257,39 Eur be PVM. Vadovaudamasis šiomis sąmatomis, pareiškėjui mokėtiną 8 283,13 Eur draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl įvykio patirtas transporto priemonės remonto būtinąsias išlaidas,

³ Patvirtina (duomenys neskelbtini) 2026 m. balandžio 13 d. elektroninis laiškas.

draudikas apskaičiavo kaip sąmatose nurodytų kainų aritmetinį vidurkį.

Kaip minėta, privalomąjį draudimą reglamentuojantys teisės aktai numato draudimo išmokos apskaičiavimą, atsižvelgiant į būtinųjų remonto išlaidų, pagrįstų vidutiniais įkainiais, kriterijus. Šie kriterijai papildomai grindžiami ir CK įtvirtintais sutarčių ir prievolių ekonomiško vykdymo, taip pat teisingo žalos atlyginimo principais.

Atsižvelgiant į tai, kas buvo išdėstyta, Lietuvos banko vertinimu, draudiko pasirinktas individualizuotas draudimo išmokos apskaičiavimo metodas šio konkretaus ginčo nagrinėjimo atveju atitinka privalomąjį draudimą reglamentuojančiuose teisės aktuose nustatytus kriterijus ir užtikrina visiško žalos atlyginimo principo tinkamą įgyvendinimą bei CK įtvirtintą reikalavimą prievolės vykdyti kuo ekonomiškiau būdu. Nėra pagrindo teigti, kad pareiškėjas negalėtų atlikti transporto priemonės remonto už mažesnę, nei Vertinimo ataskaitoje nurodyta, remonto kainą. Priešingai – vertintina, kad draudikas įrodė, jog būtinų transporto priemonės remonto darbų atlikimas, atkuriant ją į padėtį iki įvykio, yra galimas ir už draudiko apskaičiuotą galutinę remonto kainą.

Dėmesys atkreiptinas į tai, kad draudikas informavo pareiškėją, jog, pareiškėjui pasirinkus remonto įmonę bei pateikus faktinius įrodymus, jog būtinų remonto darbų suma, automobilį remontuojant, buvo didesnė, nei nustatyta draudiko, draudikas vertintų tokius papildomus duomenis. Pažymėtina, kad pareiškėjas tokių duomenų nėra pateikęs.

Lietuvos banko vertinimu, byloje esančių įrodymų visuma pagrindžia, kad draudikas tinkamai nustatė draudimo išmokos, atlyginančios dėl įvykio pareiškėjo automobiliui padarytų sugadinimų būtinąsias remonto išlaidas, dydį, todėl, ginčo nagrinėjimo Lietuvos banke metu draudikui išmokėjus pareiškėjui 8 283,13 Eur draudimo išmoką, pareiškėjo reikalavimas mokėti draudimo išmoką pagal Vertinimo ataskaitą atmestinas kaip nepagrįstas.

Išvada

Draudikui pagrindus, kad jis tinkamai apskaičiavo draudimo išmoką, atlyginančią pareiškėjo dėl įvykio patirtą žalą, pareiškėjo reikalavimas mokėti draudimo išmoką pagal Vertinimo ataskaitą atmetamas kaip nepagrįstas.

Šiame sprendime dėl esminių šalių išdėstytų argumentų ir nurodytų aplinkybių pasisakyta. Kiti šalių argumentai ir (arba) nurodytos aplinkybės neturi esminės reikšmės Lietuvos banko sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detalai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą ir (ar) teiginį.⁴

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio Lietuvos banko sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui, prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

⁴ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.